

Medlemmerne af Folketingets Europaudvalg
og deres stedfortrædere

Bilag 1	Journalnummer 400.C.2-0	Kontor EUK	31. maj 2005
------------	----------------------------	---------------	--------------

Under henvisning til Europaudvalgets skrivelse af 19. april 2005, hvori der bl.a. henvises til justitsministerens løfte på Europaudvalgsmødet den 8. april 2005 om at udarbejde en oversigt over, hvilke kategorier af klagesager Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har behandlet inden for de seneste år, vedlægges Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål 8 (alm. del).

1. Kategorier af klagesager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Klager, der indgives til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (herefter "Domstolen"), afvises eller slettes fra listen over anmeldte klager, hvis det konstateres, at kriterierne i konventionens artikel 35 for at antage klagen til realitetsbehandling ikke er opfyldt, eller at betingelserne i artikel 37 for at slette klagen af listen er til stede.

Er dette ikke tilfældet, vurderer et kammer på syv dommere, om klagen skal antages til realitetsbehandling, og tager herefter stilling til klagens grundlag. Kammeret kan bede den stat, som klagen vedrører, om bemærkninger til sagen – det kan både være om bemærkninger til spørgsmålet om realitetsbehandling af sagen ("admissibility") og om klagens indhold ("merits"). Der anmodes altid om bemærkninger inden en eventuel dom, der statuerer krænkelse. Sager om væsentlige spørgsmål om fortolkningen af konventionen eller de dertil knyttede protokoller kan derudover henvises til Storkammeret, hvor 17 dommere træffer afgørelse i sagerne.

Til illustration af udviklingen i antallet af indgivne og afviste klager samt antal afsagte domme ved Domstolen indeholder nedenstående tabel tallene fra 1994 og fra de sidste tre år.

	1994	2002	2003	2004
Antal indgivne klager	10.335	34.509	38.810	40.943
Antal klager afvist fra realitetsbehandling/slettet af retslisten	1789	17.868	17.272	20.350
Antal domme	50	844	703	718

Det bemærkes, at Domstolens sagsbehandlingstid medfører, at indgivne klager ikke nødvendigvis afgøres samme år, de er modtaget, og det er derfor ikke umiddelbart muligt at sammenligne tallene for indgivne klager, afviste/slekkede klager og domme fra samme år. Dommene vedrører således typisk klager, der er indgivet et eller flere år før domsafsigelsen.

Tabellen viser, at Domstolen i 2004 modtog 40.943 nye klager. Samme år blev 20.350 klager afvist fra realitetsbehandling eller slettet af Domstolens retsliste, og der blev afsagt 718 domme.

Af disse 718 domme fandt Domstolen i 589 tilfælde, at mindst en bestemmelse i konventionen med tilhørende protokoller var blevet krænket, mens der i 40 sager ikke fandtes nogen krænkelse, og i 68 sager blev der indgået forlig. De øvrige 21 domme omhandlede bl.a. fastsættelse af erstatning i anledning af tidligere konstaterede krænkelser af konventionen. Ud af de 718 afsagte domme drejede 398 (dvs. over 55 procent af sagerne) sig om følgende fem sagskategorier:

- 1) Længden af retssager (280 domme)
- 2) Tyrkiske sikkerhedsdomstoles manglende uafhængighed og upartiskhed
- 3) Forsinkede udbetalinger af erstatning for ekspropriation i Tyrkiet

- 4) Lovbestemt afskæring af adgang til domstolsprøvelse i forhold til allerede anlagte erstatningssager i Kroatien om skader forårsaget af bl.a. myndighederne under borgerkrigen i Kroatien
- 1) Manglende bistand fra politi og fogeder med at udsætte lejere i Italien efter misligholdelse af lejeaftaler

De lande, der blev afsagt flest domme over, var følgende (tallene i parentes angiver den procentvise andel af samtlige afsagte domme i 2004):

- 1) Tyrkiet 171 domme (23,83 procent)
- 2) Polen 79 domme (11,00 procent)
- 3) Frankrig 75 domme (10,45 procent)
- 4) Italien 47 domme (6,55 procent)
- 5) Grækenland 40 domme (5,57 procent)

Eftersom Domstolen ikke kan nå at behandle lige så mange klager hvert år, som der indbringes for Domstolen om året, skabes der uundgåeligt en sagspukkel. Med det stigende antal indgivne klager vokser sagspuklen støt, selv om Domstolen gør en ihærdig indsats. Det har ført til, at der pr. 1. maj 2005 verserer 80.200 klager ved Domstolen.

2. Danske klagesager ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol

Nedenstående tabel viser udviklingen i de seneste tre år for klager mod Danmark (tallet i parentes angiver antallet af forligte sager ud af det samlede antal domme det pågældende år, idet der også afsiges dom om sletning af en sag fra retslisten, når sagen er forligt).

	2002	2003	2004
Antal indgivne klager	128	142	124
Antal klager afvist fra realitetsbehandling/slettet af retslisten	40	65	88
Antal domme (heraf forligte sager)	2 (1)	2	3 (1)

Det bemærkes, at Domstolens sagsbehandlingstid medfører, at indgivne klager ikke nødvendigvis afgøres samme år, de er modtaget, og det er derfor ikke umiddelbart muligt at sammenligne tallene for indgivne klager, afviste/slekkede klager og domme fra samme år. Dommene vedrører således typisk klager, der er indgivet et eller flere år før domsafsigelsen.

Hovedparten af de danske klagesager bliver behandlet og afvist af Domstolen, uden at den danske regering bliver bedt om bemærkninger. Justitsministeriet har derfor ikke indsigt i, hvilke spørgsmål disse klagesager vedrører, og det er heller ikke muligt at få nærmere oplysninger herom via Menneskerettighedsdomstolens hjemmeside eller andet offentliggjort materiale.

Af de to sager, der i 2002 blev afsagt dom i, drejede den ene sig om lang sagsbehandlingstid i en straffesag, og denne sag blev forligt (*Jensen mod Danmark*, dom af 14. februar 2002). Den anden sag omhandlede udvisning ved dom for kriminalitet, hvor den udviste var idømt tre års fængsel for narkotikakriminalitet og udvist efter

de dagældende regler i udlændingeloven. Domstolen statuerede krænkelse af retten til respekt for familielivet, jf. konventionens artikel 8, idet den udviste havde en herboende kone og børn, som ville få åbenbare og alvorlige vanskeligheder, hvis de skulle følge med den udviste til Iran. Hensynet til familielivet vejede således tungere end hensynet til at forebygge forbrydelse (*Amrollahi mod Danmark*, dom af 11. juli 2002).

Den ene af de to domme fra 2003 omhandlede hensynet til journalisters ytringsfrihed over for hensynet til beskyttelse af andres gode navn og rygte, idet to tv-journalister var blevet straffet for at have fremsat ærekrænkende udtalelser mod en navngiven kriminalinspektør i en tv-udsendelse ("Politiets Blinde Øje"), hvorved journalisterne mente, at deres ytringsfrihed var blevet krænket. Domstolen vurderede, at journalisternes anklager mod kriminalinspektøren korrekt var blevet vurderet som udtalelser om faktiske forhold, som journalisterne ikke havde ført sandhedsbevis for, og derfor var det ikke en krænkelse af deres ytringsfrihed efter konventionens artikel 10, at de var blevet idømt bøder for at have fremsat ærekrænkende udtalelser (*Pedersen og Baadsgaard mod Danmark*, dom af 19. juni 2003). Sagen blev herefter på begæring af journalisterne indbragt for Storkammeret, der afsagde dom i 2004, jf. nedenfor.

Den anden dom fra 2003 omhandlede politiets tilbageholdelse af en ældre dame, der havde taget bussen uden at indløse billet og nægtet at oplyse sit navn til billetkontrolløren, hvorefter politiet var blevet tilkaldt. Da hun heller ikke ville oplyse sit navn til politiet, som hun har pligt til efter retsplejelovens § 750, blev hun anholdt og anbragt i detentionen natten over. Hun var sammenlagt frihedsberøvet i 13½ time. Domstolen vurderede, at det var uproportionalt at frihedsberøve hende i så lang tid under de givne omstændigheder, og statuerede derfor krænkelse af konventionens artikel 5 (*Vasileva mod Danmark*, dom af 25. september 2003).

Af de tre sager, der i 2004 blev afsagt dom i, omhandlede de to lang sagsbehandlingstid. Den ene var en civilsag, og klagesagen blev forligt (*Petersen mod Danmark*, dom af 22. april 2004), mens den anden var en straffesag, hvor Domstolen fandt, at der ikke var sket en krænkelse af retten til en rettergang inden en rimelig frist, jf. konventionens artikel 6 (*Pedersen og Pedersen mod Danmark*, dom af 14. oktober 2004).

Den sidste dom fra 2004 var Storkammerets dom i den ovennævnte sag om tv-journalisters ytringsfrihed ved fremsættelsen af ærekrænkende udtalelser. Storkammeret fandt ligesom kammeret, at der ikke var sket en krænkelse af journalisternes ret til ytringsfrihed (*Pedersen og Baadsgaard mod Danmark*, dom af 17. december 2004).

Derudover kan det oplyses, at der er en række verserende klagesager, hvor Domstolen har bedt om den danske regerings bemærkninger til klagen. Det drejer sig ud over fire klagesager om lang sagsbehandlingstid om følgende ni klagesager:

A. To klagesager om en påstået krænkelse af retten til foreningsfrihed efter konventionens artikel 11.

Den ene sag drejer sig om en person, der inden ansættelsen som ferieafløser i et distributionsfirma blev gjort bekendt med, at han skulle være medlem af en bestemt fagforening, som arbejdsgiveren havde en eksklusivaftale med, og da han efter an-

sættelsen nægtede at melde sig ind i denne fagforening, blev han fyret. Højesteret fandt ved dom af 8. juni 1999, at afskedigelsen var lovlig efter foreningsfrihedslovens § 2, stk. 2, idet han ved ansættelsen var bekendt med, at medlemskab af fagforeningen var en betingelse for hans beskæftigelse.

Den anden sag drejer sig om en person, der har klaget over, at han for at være ansat hos et bestemt gartneri skal være medlem af en bestemt fagforening på grund af en eksklusivaftale. Han havde meldt sig ind i fagforeningen for at kunne få dette arbejde, selv om han ikke ønskede at være medlem af den, og på tidspunktet for klagens indgivelse var han stadig medlem og havde stadig det pågældende arbejde.

De to sager, som Menneskerettighedsdomstolen har antaget til realitetsbehandling, behandles samlet, og der er berammet mundtlig domsforhandling ved Storkammeret den 22. juni 2005.

B. En klagesag om varetægtsfængsling i isolation, hvor det et stykke tid efter endt varetægtsfængsling blev konstateret, at den pågældende på grund af isolationen havde udviklet en psykisk sygdom. Han har derfor klaget over, at konventionens artikel 3 om forbud mod at udsætte nogen for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf er blevet krænket.

C. En klagesag om anvendelse af vidnetvangsmidler over for en psykiater, der nægtede at oplyse navnene på nogle klienter, selv om han i et læserbrev havde skrevet om, at de havde fortalt ham, hvordan de var blevet udsat for systematiske, voldelige overgreb fra politiets side. Han var af Højesteret blevet pålagt at oplyse navnene på disse patienter til anklagemyndigheden med henblik på, at statsadvokaten kunne efterforske de påståede strafbare forhold begået af politiet. Han klagede over, at det var en krænkelse af hans ret til privatliv efter artikel 8 og ytringsfrihed efter artikel 10, samt af selvinkrimineringsforbuddet i artikel 6, at de danske domstole havde anvendt retsplejelovens vidnetvangsmidler mod ham for at få ham til at afgive de oplysninger, Højesteret havde pålagt ham at give.

D. En klagesag om en tyrkisk mand, der blev idømt tre års fængsel og udvist ved dom for seksuelle overgreb på sin mindreårige datter, og som klager over, at udvisningen er en krænkelse af hans ret til familieliv med hans herboende børn.

E. En klagesag om et dødsbo, der har klaget over, at Højesteret tillod opgravningen af liget med henblik på at tage dna-prøver til brug for en verserende faderskabssag. Dødsboet klager over, at dette er et indgreb i privatlivet, som der ikke er klar lovhjemmel til, hvorfor det er en krænkelse af konventionens artikel 8.

F. En klagesag om en indisk statsborger, der er blevet meddelt afslag på opholdstilladelse i Danmark, hvor hendes mand, der også er indisk statsborger, bor. Manden er ikke flygtning og har ligesom klageren både forældre og søskende i Indien, og parret opfylder ikke tilknytningskravet for ægtefællesammenføring. Klageren mener, at afslaget er en krænkelse af hendes ret til respekt for privatliv og familieliv, jf. konventionens artikel 8.

G. En klagesag om tre Greenpeace-aktivister, der er idømt bøde for at være trængt ind på forsvarsområdet ved Thule Air Base i Grønland uden tilladelse. De klager

bl.a. over, at den bekendtgørelse, de er blevet dømt for at have overtrådt, er udstedt med hjemmel i hidtil gældende praksis og derfor tilsyneladende ikke har lovhjemmel.

H. En klagesag om afslag på opholdstilladelse til en kvinde fra Filippinerne, hvis herboende danske mand ikke opfyldte forsørgelseskravet i reglerne om ægtefællesammenføring, hvorfor klager fandt, at deres ret til respekt for familieliv var krænket. Det bemærkes, at den pågældende kvinde i mellemtiden er blevet meddelt opholdstilladelse, idet Integrationsministeriet efter at have modtaget yderligere oplysninger vedrørende ægtemandens helbredsforhold efter en samlet vurdering af sagen har fundet, at særlige grunde taler for at fravige kravene i udlændingelovens § 9, stk. 3-6, herunder kravet om godtgørelse af forsørgelsesevne.

3. Udvalgte eksempler på klagesager, hvor der er statueret krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, selv om klagen efter Justitsministeriets opfattelse ikke burde have været anset for omfattet af konventionen

Flemming Petersen mod Danmark, Kommissionens afgørelse af 14. september 1998. I denne sag antog (den nu nedlagte) Menneskerettighedskommission, at parkeringsafgifter, der pålægges efter færdselslovens § 121, er omfattet af konventionens straffesagsbegreb i artikel 6, stk. 1, uanset at de efter dansk ret ikke anses for strafferetlige sanktioner, og herunder ikke er forbundet med forvandlingsstraf eller registrering i kriminalregisteret, men efter lovforarbejderne har karakter af en afgift for en for langvarig brug af offentligt areal. Kommissionen fandt, at afgifterne måtte anses for en sanktion mod en forbudt og uønsket adfærd og derfor havde et ”afskrækkende og straffende” formål. Behandlingen af sager om parkeringsafgifter skulle derfor ske i overensstemmelse med de krav, der stilles i artikel 6, stk. 1, til behandlingen af straffesager. Sagen blev forligt for Menneskerettighedsdomstolen, som derfor ikke havde lejlighed til at tage stilling til spørgsmålet.

Burghartz mod Schweiz, dom af 24. januar 1994. I denne sag klagede en schweizisk mand over, at han ikke kunne få lov til at tage sin kones efternavn, hvilket ikke var muligt i Schweiz, hvor et ægtepar efter schweizisk navnetradition fik mandens efternavn – dog således at hustruen også kunne beholde sit eget og dermed få et dobbelt efternavn. Domstolen fandt, at dette forhold var omfattet af konventionen, og at der var sket en krænkelse af artikel 14 sammenholdt med artikel 8 (om retten til respekt for familielivet og privatlivet).

VgT Verein gegen Tierfabriken mod Schweiz, dom af 28. juni 2001. Denne sag omhandlede en tv-reklame fra en dyreværnsorganisation, som et tv-selskab afviste at sende, fordi den blev vurderet til at være en politisk reklame omfattet af et lovbestemt forbud mod at sende politiske reklamer i tv. De nationale domstole fandt, at reklamen havde en klar politisk karakter og derfor med rette var blevet afvist af tv-selskabet. Menneskerettighedsdomstolen fandt derimod, at afvisningen af reklamen var en krænkelse af ytringsfriheden efter artikel 10, uanset at de schweiziske lovgivere havde bestemt, at det skulle være forbudt at vise politiske reklamer i tv.

Hatton m.fl. mod Storbritannien, dom af 2. oktober 2001. En række personer, der boede i nærheden af lufthavnen i Heathrow, havde klaget over, at et øget antal natlige flyvninger gjorde det svært for dem at sove om natten, hvorved deres ret til privat-

liv og hjem var krænket. Menneskerettighedsdomstolen lagde vægt på, at der var indtrådt en stigning i det natlige støjniveau ved lufthavnen som følge af en ændring af de offentligt fastsatte grænser herfor. I den forbindelse fandtes myndighederne ikke at have truffet de nødvendige foranstaltninger til at beskytte klagerens forhold, idet der hverken var foretaget nogen egentlig vurdering af virkningen af støjgenerne eller af de økonomiske fordele ved den øgede beflyvning. Derfor var der på trods af statens skønsmargin ikke opnået en rimelig balance mellem hensynet til samfundets økonomiske interesser og klagerens ret til respekt for hjem og privatliv. Fem ud af syv dommere fandt således, at artikel 8 i konventionen var blevet krænket. Sagen blev derefter indbragt for Storkammeret, hvor 12 ud af 17 dommere imidlertid nåede til det modsatte resultat. Disse dommere fandt, at en stat har en vid skønsmargin, når der foreligger politiske spørgsmål af generel karakter. Den britiske regering havde fastsat kvoter for, hvor meget nattetøj Heathrow lufthavn måtte forårsage. Denne regulering var af generel karakter og berørte ikke kun klagerne. Regeringen havde endvidere gennemført undersøgelser af støjens omfang og dens søvnforstyrrende virkning i de berørte områder. Desuden tog regeringen med regelmæssige mellemrum spørgsmålet om, hvordan man konkret skulle regulere omfanget af natlige flyvninger op til overvejelse. Under disse omstændigheder fandt et flertal af dommerne i Storkammeret, at staten ikke havde overskredet sin skønsmargin. Selv om sagen endte med, at der ikke blev statueret krænkelse af konventionen, viser sagen, at Menneskerettighedsdomstolen i første omgang fandt, at der forelå en krænkelse af konventionens artikel 8.

Sabin mod Tyskland, dom af 11. oktober 2001. I denne sag havde faderen til et barn født uden for ægteskab fået afslag på samvær med barnet ved de tyske domstole og klagede herefter til Menneskerettighedsdomstolen over, at hans ret til respekt for familieliv var krænket. Den tyske appeldomstol havde afhørt adskillige vidner, herunder faderen, moderen og en ekspert i psykologi, der havde talt med både forældrene og barnet i flere omgange. Eksperten forklarede bl.a., at det kunne belaste barnet psykisk, hvis det skulle afhøres i retten. Barnet var 3 år og 10 måneder gammelt, da ankesagen begyndte. På den baggrund traf den tyske appeldomstol afgørelse i sagen uden at afhøre barnet. Fem ud af syv dommere ved Menneskerettighedsdomstolen fandt, at den tyske stat ikke havde holdt sig inden for den begrænsede skønsmargin, som Domstolen ville tillægge staterne ved afvejningen af hensynet til barnets bedste over for hensynet til forældrene. Der var således sket en krænkelse af faderens ret til respekt for sit familieliv efter konventionens artikel 8, fordi den tyske appeldomstol ikke selv direkte havde spurgt barnet, om hun ville have samvær med faderen. Sagen blev dog indbragt for Storkammeret, hvor 17 af Menneskerettighedsdomstolens dommere havde lejlighed til at vurdere sagen. De afsagde dom den 8. juli 2003, og med stemmerne 12 mod 5 nåede de frem til, at man ikke kan stille et generelt krav om, at domstolene altid skal afhøre børnene i samværssager uanset børnenes alder og modenhed. I den konkrete sag var det således helt acceptabelt og lå inden for rammerne af statens skønsmargin, at det lille barn ikke var blevet afhørt i retten. Selv om sagen endte med, at der ikke blev statueret krænkelse af konventionen, viser sagen, at Menneskerettighedsdomstolen i første omgang fandt, at der forelå en krænkelse af konventionens artikel 8.

4. Udvalgte eksempler på klagesager, hvor Domstolen ikke har statueret krænkelse under henvisning til medlemsstaternes skønsmargin

Chapman mod Storbritannien, dom af 18. januar 2001. Sigøjneren Sally Chapman købte i 1985 et jordareal, som hun anbragte sin campingvogn på uden først at have opnået en byggetilladelse, og her boede hun med sin mand og sin gamle far. Hun blev efterfølgende nægtet tilladelse til at opstille campingvognen på grunden og til at bygge en bungalow på grunden, fordi hendes jordareal lå i et område, der i henhold til den relevante planlovgivning var udlagt som grønt område. Chapman klagede bl.a. over, at planlovgivningen krænkede hendes ret til respekt for hendes hjem, privatliv og familieliv. Domstolen fandt, at hendes besiddelse af campingvognen var en integreret del af hendes etniske identitet som sigøjner, og at beslutningerne om afslag på tilladelser i henhold til planlovgivningen udgjorde et indgreb i hendes ret til privat- og familieliv, jf. konventionens artikel 8, stk. 1. Indgrebet blev herefter vurderet i forhold til artikel 8, stk. 2, og Domstolen fandt, at det var »i overensstemmelse med loven« og forfulgte det lovlige formål at beskytte »andres rettigheder« gennem bevarelse af miljøet. Domstolen udtalte herefter, at de nationale myndigheder uundgåeligt har en bred skønsmargin i sådanne sager, fordi de via deres direkte og kontinuerlige kontakt med de lokale forhold har langt bedre forudsætninger for at træffe beslutninger vedrørende planlovsmæssige overvejelser i tilknytning til et bestemt område. Bygningsinspektørerne havde således konstateret tungtvejende miljømæssige indsigelser mod Chapmans brug af landarealerne, som opvejede hendes individuelle interesser. Domstolen fremhævede endvidere, at sigøjnere havde lov til at campere på enhver campingplads, hvortil der var udstedt en byggetilladelse, så der var formentlig tilgængelige alternativer, selv om antallet af campingpladser var mindre end det registrerede antal sigøjnere i landet. Domstolen fandt, at artikel 8 ikke kunne fortolkes således, at den pålægger staterne en pligt til at stille et tilstrækkeligt antal passende pladser til rådighed for sigøjnerne. Artikel 8 indebærer ikke en ret til at blive forsynet med et hjem, og afgørelsen af, hvorvidt staterne skal tilvejebringe midler til at sikre, at alle har et hjem, er en politisk og ikke en retlig beslutning. På den baggrund fastslog Domstolen (med stemmerne 10 mod 7), at der ikke var sket nogen krænkelse.

Odièvre mod Frankrig, dom af 13. februar 2003. Sagen handlede om, hvorvidt et barn, der var blevet bortadopteret frivilligt umiddelbart efter fødslen, havde ret til at få aktindsigt i dokumenter, der kunne oplyse moderens identitet, selv om moderen ved bortadoptionen havde anmodet om anonymitet. De franske regler gav ikke mulighed for at få adgang til disse dokumenter. Det bortadopterede barn klagede derfor over, at retten til respekt for barnets privatliv herved blev krænket. Menneskerettighedsdomstolen fandt med stemmerne 10 mod 7, at der ikke var sket en krænkelse af artikel 8 om ret til respekt for privatlivet, fordi staterne har en vis skønsmargin, når de skal foretage den vanskelige afvejning af modstående hensyn: Hensynet til moderens privatliv over for hensynet til privatlivet hos det bortadopterede barn og tredjemand som f.eks. adoptivforældrene. Det blev således overladt til Frankrig selv at foretage denne afvejning. I den forbindelse tillagde Domstolen det betydelig vægt, at der ikke var en fælles europæisk tilgang til spørgsmålet.

Vo mod Frankrig, dom af 8. juli 2004. I denne sag skulle en vietnamesisk kvinde have foretaget en rutinemæssig undersøgelse i forbindelse med hendes graviditet. På samme hospital skulle en anden vietnamesisk kvinde med samme efternavn samme dag have fjernet en spiral. Da en læge kaldte ”fru Vo” ind, gik klageren derind, og uden at foretage en klinisk undersøgelse af hende først, gik lægen i gang med at prøve at fjerne den ikke-eksisterende spiral, hvorved han punkterede fosterhinden

med et voldsomt tab af fostervand til følge. Da det tabte fostervand ikke blev erstattet af nyt, måtte klageren efter nogle dage gennemgå en abort. Klager anmeldte herefter lægen for uagtsomt manddrab på fosteret, men han blev frifundet i tredje instans, idet hans handling ikke syntes omfattet af definitionen i den franske straffelovsbestemmelse om uagtsomt manddrab. Efter konventionens artikel 2 skal ”ethvert menneskes ret til livet” beskyttes ved lov. Ved vurderingen af, om et foster er en person og derfor omfattet af begrebet ”ethvert menneske”, udtalte Domstolen, at spørgsmålet om, hvornår retten til liv begynder, falder ind under staternes skønsmargin, og der er ikke skabt klarhed omkring dette spørgsmål – hverken i den enkelte medlemsstats lovgivning eller på fælles europæisk plan. Sådan som den politiske og etiske holdning i medlemsstaterne ser ud, fandt Domstolen det ikke på nuværende tidspunkt ønskeligt og ej heller muligt at besvare spørgsmålet abstrakt. Domstolen foretog i stedet en hypotetisk vurdering af, om artikel 2 var blevet krænket, hvis bestemmelsen havde fundet anvendelse. Da klagerens abort skyldtes en uagtsom handling, var det ifølge Domstolen tilstrækkeligt til at opfylde statens positive forpligtelser efter artikel 2, at klageren havde adgang til at anlægge et civilt erstatningssøgsmål. Det udgjorde derfor ikke en krænkelse af konventionens artikel 2 om retten til liv, at en fransk læge ikke kunne holdes strafferetligt ansvarlig for at have forårsaget et fosters død.”